

21 Μαΐου 2014

Βίος του Μεγάλου Κωνσταντίνου

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Σοι τω του Χριστού

Σεπτύ Ισαποστόλω

Και Βασιλεί

Κλεινώ και εν αγίοις

ω Κωνσταντίνε

Τρισόλβιε και Θεεί,

Πόλεως ημών

Κτίτωρ και ευκοσμία

Αφιερούμεν

Καλενδάριον τόδε

Τας σας ιεράς

Ευχάς αποζητούντες

1. Ο Άγιος Κωνσταντίνος, τοιχογραφία εκ του παρεκκλησίου της Παναγίας του «Ακαθίστου», της Ιεράς Μονής του Αγίου Διονυσίου του Αγίου Όρους (16ος αιών)

Ο Άγιος και Ισαπόστολος Κωνσταντίνος ο Μέγας εγεννήθη στην Ναϊσσόν (Νίκαια-Δακία) της σημερινής Σερβίας, στις 20 Φεβρουαρίου, όχι προ του έτους 280. Ήταν υιός του Καίσαρος Κωνσταντίου του Α΄ που είχε Ιλλυρική καταγωγή και της Αγίας Ελένης, που γεννήθηκε στην πόλη Δρεπάνη της Βιθυνίας. Εκοιμήθη την 22αν Μαΐου του 337 στον Χάρακα της Νικομήδειας. Ανετράφη στην αυλή του Διοκλητιανού και του Γαλερίου στην Ανατολή. Καίτοι όμως βρισκόταν ανάμεσα σε τυράννους και ασεβείς δεν επηρεάστηκε από αυτούς χάρη στην χριστιανική ανατροφή που του

είχε δώσει η μητέρα του Αγία Ελένη. Οι τύραννοι που τον ζήλευαν αφάνταστα, ρώτησαν το μαντείο του Απόλλωνος για το μέλλον του. Και το μαντείο απάντησε ότι αν το επιτρέψει ο Θεός ο Κωνσταντίνος θα κυριεύσει τον κόσμο ολόκληρο και θα κηρύξει τον Χριστόν ως Θεόν. Ο Μέγας Κωνσταντίνος ενυμφεύθη την Μινερβίνα από την οποία απέκτησε τον υιό του Κρίσπο. Μετά την παραίτηση του Διοκλητιανού και του Μαξιμιανού (1η Μαΐου 305), ο Κωνσταντίνος έγινε πρώτος Αύγουστος και κάλεσε τον υιό του Κωνσταντίνο στην Γαλατία και, όταν συναντήθηκαν του είπε: «Όπως ο Χριστός σε φύλαξε μέχρι τώρα από τις πλεκτάνες των εχθρών σου και σε έφερε ως άξιον στην κατάλληλη στιγμή για να αναλάβεις την βασιλεία, έτσι πιστεύω ότι θα σε βοηθήσει ως το τέλος, για να στερεώσεις παντού την χριστιανική πίστη». Μετά από λίγο πέθανε ο πατέρας του αγίου Κωνσταντίνος στο Εβόρακον (Υόρκη της Αγγλίας), και ο στρατός ανεκήρυξε τον Κωνσταντίνο αυτοκράτορα (25 Ιουλίου 306).

2. Ο Μέγας Κωνσταντίνος ενώπιον της Θεοτόκου κρατών και αναθέτων εις αυτήν την Βασιλεύουσαν (Λεπτομέρεια ψηφιδωτού της Αγίας Σοφίας)

Συγχρόνως, ο Μαξέντιος, υιός του Μαξιμιανού, ανεκηρύχθη στην Ρώμη αυτοκράτωρ (28 Οκτωβρίου 306) με την βοήθεια του πατέρα του. Ο Μαξιμιανός

και ο Μαξέντιος συνήψαν συμμαχία με τον Κωνσταντίνο κατά του Γαλερίου, ο δε Κωνσταντίνος διεζεύχθηκε την Μινερβίνα και έλαβε σύζυγον την Φάυστα, θυγατέρα του Μαξιμιανού, που ήταν φημισμένη για την ομορφιά της αλλά και για την πονηρία της, και ανεγνωρίσθη το 307 Αύγουστος από τον Μαξέντιο και τον Μαξιμιανό, πράγμα όμως που δεν ανεγνώρισε η Ανατολή. Κατόπιν, ο Μαξιμιανός ήλθε σε ρήξη με τον Μαξέντιο και κατέφυγε στον Μέγα Κωνσταντίνο στην Γαλατία.

3. Σταυρός του Μ. Κωνσταντίνου, Ι. Μ. Βατοπαιδίου

Επειδή, όμως, έκαμε μηχανορραφίες κατά του Κωνσταντίνου, τον Ιούλιο του 310, τον εφυλάκισε και κατ' άλλους ιστορικούς, τον εθανάτωσε, κατ' άλλους δε αυτοκτόνησε στην φυλακή.

Μετά τον θάνατο του Γαλερίου (Μάϊος 311), οι δύο αυτοκράτορες της Ανατολής, ο Αύγουστος Λικίνιος και ο Καίσαρ Μαξιμίνος Δαίας, διεφώνησαν. Ο Μαξιμίνος έλαβε το μέρος του Μαξεντίου, ο δε Λικίνιος προσήγγισε τον Κωνσταντίνο και έλαβε ως σύζυγο την θετή του αδελφή Κωνσταντία.

4. Σταυροθήκη τιμίυ ξύλου, που φέρει εκατέρωθεν τις μορφές των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης

Την άνοιξη του 312, ο Κωνσταντίνος άρχισε τον πόλεμο κατά του Μαξεντίου, τον ενίκησε και τον εθανάτωσε στην Μουλβία Γέφυρα (28 Οκτωβρίου 312). Πριν από τη νίκη του αυτή ο Άγιος Κωνσταντίνος αξιώθηκε να δει, μεσημβρινή ώρα, και ενώ ο ήλιος έλαμπε, το σημείον του Τιμίυ Σταυρού, αποτελούμενον από αστέρια και άκουσε εξ ουρανού την φωνήν «τούτω νικά», δηλαδή «με την δύναμη του σημείου

του σταυρού θα νικήσεις. Την ίδια νύχτα επίσης είδε εν οράματι τον Χριστόν που του παρήγγειλε να κατασκευάσει ένα λάβαρο, όμοιο με το σημείο που είδε, για να το έχει το στράτευμα του. Μετά από τη νίκη αυτή, ο Άγιος επέστρεψε στην Ρώμη νικητής και διήλθε από τη γνωστή θριαμβευτική ασίδα, κάτω από τις επευφημίες του λαού. Η Σύγκλητος απένειμε στον Κωνσταντίνο τον τίτλο του Πρώτου Αυγούστου. Ο δε Κωνσταντίνος διέταξε να στήσουν το σύμβολο του Τιμίου Σταυρού στα πιο κεντρικά σημεία της πόλεως και έδωσε εντολή να ψάξουν και να εύρουν τα λείψανα των αγίων που μαρτύρησαν κατά τους διωγμούς και επίσης να αποφυλακισθούν οι κρατούμενοι και να αφεθούν ελεύθεροι οι εξόριστοι. Τον Φεβρουάριο του 313, ο Κωνσταντίνος συναντήθηκε με τον Λικίνιο στα Μεδιόλανα, όπου ετέλεσε τους γάμους του με την αδελφή του Κωνσταντίου. Το έτος αυτό ο άγιος Κωνσταντίνος εξέδωσε το περίφημο Διάταγμα (Έδικτον) των Μεδιολάνων. Με το διάταγμα αυτό η χριστιανική πίστις ανεκηρύχθη ως επίσημη θρησκεία του κράτους, παράλληλα όμως ο καθένας από τους υπηκόους είχε δικαίωμα να λατρεύει όποιον Θεόν θέλει. Ο Άγιος επίσης θέσπισε να μην τολμήσει κανείς να βλασφημήσει τον Χριστόν ή να ενοχλήσει χριστιανό. Πρόσταξε να εγγράφονται στον στρατό μόνον Χριστιανοί και αυτοί μόνον να λαμβάνουν αξιώματα ή ηγεμονίες. Έχτισε στην Ρώμη μεγάλο ναό του Σωτήρος Χριστού σε σχήμα σταυρού, που τον σχεδίασε προσωπικώς και πρώτος αυτός έσκαψε τα θεμέλια του ναού και μετέφερε λίθους για να τιμηθεί ο Θεός. Διέταξε την αργία στις δύο εβδομάδες προ και μετά το Πάσχα, για να μπορούν οι χριστιανοί να προσέρχονται καθημερινώς στις ακολουθίες της Εκκλησίας. Όρισε όσοι πτωχοί βαπτίζονται, να τρέφονται και να συντηρούνται με βασιλικά έξοδα. Επίσης, καθιέρωσε την Κυριακή ως αργία. Μετά την επιστροφή του Κωνσταντίνου στην Γαλατία, ξέσπασε ο πρώτος πόλεμος μεταξύ Κωνσταντίνου και Λικινίου. Ο Κωνσταντίνος τον ενίκησε κοντά στο Σίρμιον (Σέρμιον) και με σύναψη ειρήνης κράτησε το Ιλλυρικόν (Βόρειος Ήπειρος) και έγινε έτσι κύριος των μισών εδαφών της αυτοκρατορίας.

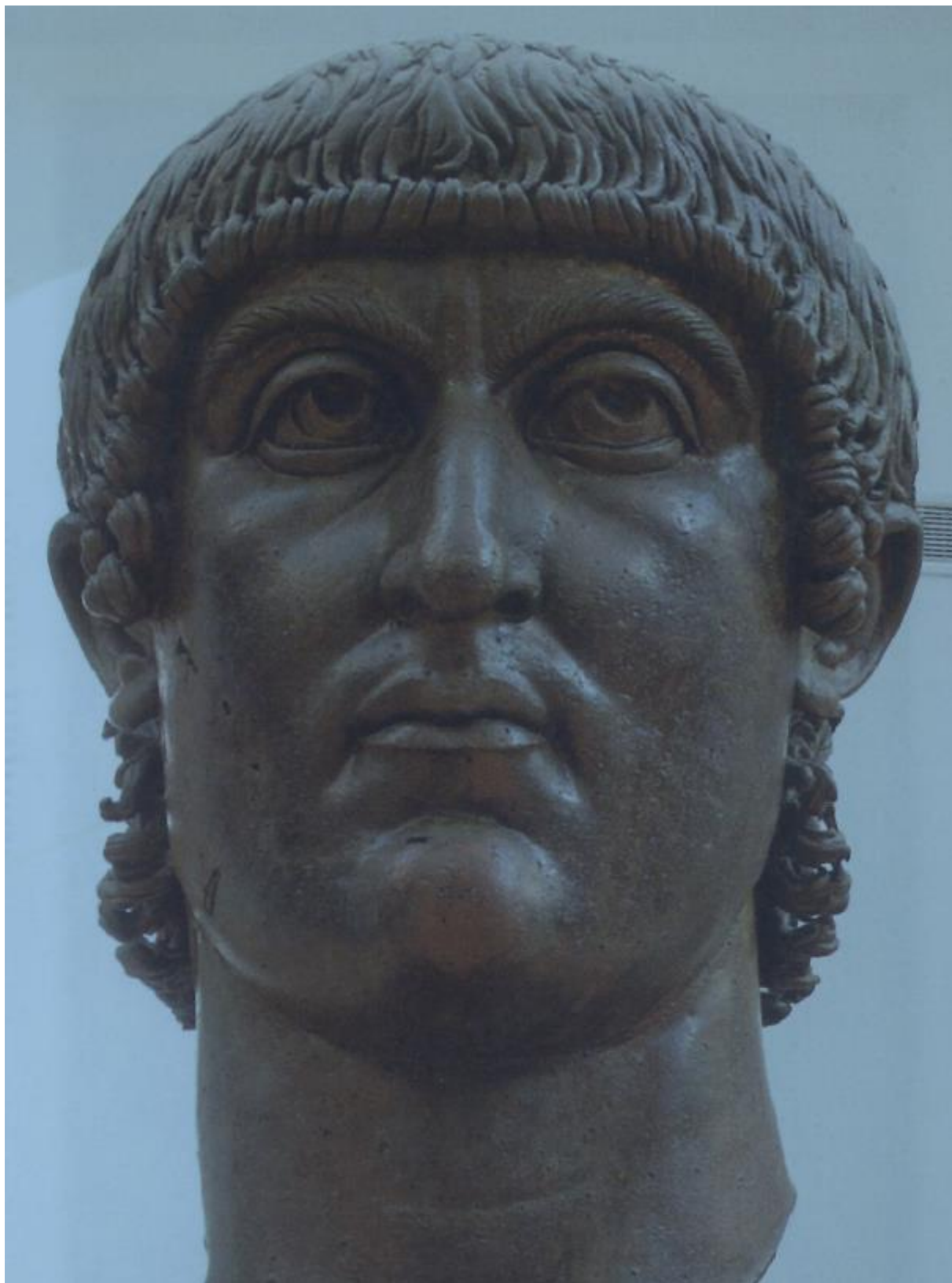

5. Ιερά Εικόν των Αγίων Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης (Καθολικόν Ιεράς Μονής Αγίας Τριάδος Χάλκης)

Το 315 ο Κωνσταντίνος και ο Λικίνιος ήταν Ύπατοι. Νέες διενέξεις μεταξύ των δύο, το 321, και εξ αιτίας του επαναληφθέντος διωγμού των Χριστιανών από τον Λικίνιο, προκάλεσαν τον δεύτερο πόλεμο μεταξύ των, στον οποίο νικήθηκε ο Λικίνιος στις 3 Ιουλίου 323 στην Αδριανούπολη και στις 18 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους στην Χρυσούπολη, οπότε και τον απέκλεισε στην Νικομήδεια. Με την

μεσολάβηση της αδελφής του Κωνσταντίας, ο Κωνσταντίνος του υπεσχέθη να του χαρίσει την ζωή, αλλά, επειδή ο Λικίνιος έκανε μυστικές συμφωνίες με τους βαρβάρους, διέταξε το 324 την θανάτωση του και έτσι έμεινε μοναδικός αυτοκράτωρ.

Την 20ήν Μαΐου του 325, ο Άγιος Κωνσταντίνος παρευρέθη στην εναρκτήρια τελετή της εν Νικαία Α' Οικουμενικής Συνόδου, την οποίαν ο ίδιος συνεκάλεσε για την καταδίκη των αιρετικών δοξασιών του Αρείου, που τάραξε την ειρήνη της Εκκλησίας. Μετά το πέρας της Συνόδου, ο άγιος κάλεσε τους 318 θεοφόρους πατέρας της Συνόδου σε συμπόσιο, όπου τους απένειμε πλούσια δώρα. Μάλιστα με πολλήν ευλάβεια ασπαζόταν τα χέρια όλων και τα ακρωτηριασμένα μέλη πολλών εξ αυτών, που είχαν υποστεί μαρτύρια κατά τους διωγμούς. Όταν κάποιιοι του ανέφεραν κατηγορίες για μερικούς από τους επισκόπους, δεν δέχθηκε να εξετάσει τις αναφορές των και είπε: «αν εγώ ο ίδιος προσωπικώς έβλεπα αρχιερέα να παρανομεί θα τον σκέπαζα με την πορφύρα μου».

6. Αργυρός Κολοσσός του Μεγάλου Κωνσταντίνου

Τον Σεπτέμβριο του 326 εθανάτωσε τον υιόν του Κρίσπον στην Πόλη, επειδή τον διέβαλε ψευδώς ή θετή του μητέρα Φάυστα ότι την εβίασε. Η Αγία Ελένη λυπήθηκε βαθύτατα γι' αυτό και ήλεγξε δριμύτατα τον Κωνσταντίνο. Κατόπιν τούτου, όταν ανεκάλυψε την διαβολήν της Φάυστας εθανάτωσεν και αυτήν. Τα δύο αυτά

συγκλονιστικά γεγονότα ελύπησαν τον Μέγα Κωνσταντίνο υπέρμετρα και μετανοημένος γι' αυτά θρηνούσε σαν άλλος Δαβίδ σε όλη του την ζωή. Επίσης έστησε ανδριάντα προς τιμήν του αδίκως φονευθέντος υιού του, γράφοντας επάνω: «Τω ηδικημένω υιώ μου».

Την 26ην Νοεμβρίου του 326, έθεσε τον πρώτον λίθον στην Κωνσταντινούπολη, όπου είχε μεταφέρει την πρωτεύουσα του κράτους του. Κατόπιν θείου οράματος, με καθοδήγηση αγίου αγγέλου έθεσε τα όριά της και ανέθεσε σ' ένα ειδικό άνθρωπο, τον Εφραδά, την επίβλεψη και φροντίδα της οικοδομήσεως. Η πόλη έγινε πανέμορφη, όπως άλλωστε μας περιγράφουν και οι κατά καιρούς περιηγηταί της. Τα εγκαίνια ετέλεσε με κάθε επισημότητα στις 11 Μαΐου του 330.

Στην εποχή του αγίου πραγματοποιήθηκε μεγάλη εξωτερική Ιεραποστολή και τότε βαπτίσθηκαν οι Ινδοί, οι Ίβηρες (Γεωργιανοί) και οι Αρμένιοι, με την εποπτεία του αγίου Γρηγορίου, Επισκόπου της Μεγάλης Αρμενίας. Επίσης, ο άγιος, πάλι κινούμενος από θεία αποκάλυψη, έστειλε την μητέρα του στους Αγίους Τόπους, για να εύρη τον Τίμιον Σταυρόν και να αναδείξει τα παραμελημένα και κατεχωσμένα ιερά προσκυνήματα της ενσάρκου οικονομίας του Χριστού. Εκεί έχτισε πάμπολλες εκκλησίες. Η Αγία Ελένη, που μαζί με τον Τίμιο Σταυρό βρήκε και τους τέσσερεις τιμίους ήλους (καρφιά), ετοποθέτησε τους μέν δύο στο κράνος του Αγίου Κωνσταντίνου, τους δε άλλους δύο στο χαλινάρι του ίππου του.

Από τους τρεις υιούς που είχε αποκτήσει από την Φάυστα, ονόμασε Καίσαρες το 317 τον Κωνσταντίνο Β' και το 323-324 τον Κωνσταντίνο Β'. Το 333 ονόμασε τον Κωνσταντίνο και το 325 τον Δαλμάτιον, υιόν του ετεροθαλούς αδελφού του Ιουλίου Κωνσταντίου. Ίσως ήθελε με τον τρόπο αυτό να αναβιώσει την Τετραρχία του Διοκλητιανού. Ο Αννιβαλιανός, μικρότερος αδελφός του Δαλματίου, έλαβε σύζυγον την αδελφήν του Κωνσταντίου Κωνσταντίαν και έλαβε το Βασίλειον του Πόντου. Το 337, κατά την προετοιμασίαν του πολέμου κατά του βασιλέως της Περσίας Σαπώρ Β', ο Άγιος Κωνσταντίνος ησθένησε ή κατά κάποιους ιστορικούς, εδηλητηριάσθη από τους ετεροθαλείς αδελφούς του και απέθανε, αφού προηγουμένως εβαπτίσθη από τον Ευσέβιο, Επίσκοπο Νικομήδειας, Το Άγιον Λείψανόν του ετάφη στον Ναό των Αγίων Αποστόλων στην Κωνσταντινούπολη, την οποία ο ίδιος είχεν κτίσει.

Πηγή: Ημερολόγιον 2013, Ιεράς Μονής Αγίας Τριάδος Χάλκης